

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

תספורת בימי העומר

נהגו אבותינו בתימן ובפרט בעיר צנעא להסתפר (לגלח ראשם) בכל ערב שבת לכבוד שבת. והרבה נהגו זאת אף בימי ספירת העומר. וטעם הדבר כתב מהרי"ץ בשו"ת 'פעולת צדיק' (ח"ב סי' עו) וז"ל: הרב הגדול הרדב"ז והרב ר"מ לונזאנו כתבו, דכמה קהילות מסתפרים בכל ערב שבת לכבוד שבת, דעשה דדברי נביא יוקראת לשבת עונגי (ישעיה נח. יג). וכבר כתב הרב אור זרוע בפרק ואלו מגלחין, מביאו רמ"א (סי' ר"ט), דמצוה לגלח השערות כשהן גדולות לכבוד שבת שזהו מכלל העונג. עוד כתבו ז"ל דבלי"ג ימים השערות גדולות והאדם מצטער בשבילו, וכבר אמרו מצטער פטור מן הסוכה. וק"ו אם סוכה דאורייתא פטור למצטער בה, כ"ש לזה המנהג שאינו מן הדין ולא סיג וגדר לשום דבר שניקרו מן התורה או מדרבנן, דבטענה כל שחו יוכל לדחותו. עוד תראה וכו' (קיצרתי יע"ש).

איד שיהיה הלכה רווחת בישראל שהלכה כדברי המיקל אבל שניקרו דרבנן ויש לו סמך במקרא, וכ"ש במנהג זה שאינו משום אבילות ממש. ואם תמצו לומר אבילות, הא מיהת אבילות ישנה היא, והלכה כדברי המיקל, עכ"ל.

ואם גם היום מותר להסתפר לכבוד ערב שבת בימי העומר מי שלא רגיל להסתפר כל ערב שבת, יעויין משי"כ הגר"י רצאבי שליט"א בשו"ת 'עולת יצחק' (ח"ב סי' קכ"ו), ובשיעוריו אמר, **שיש לשאול מורה הוראה.**

מות וחיים ביד לשון (מסלי ית. כא)

מובא בימדרש הגדולי למהר"ד עדני זצוק"ל (מתורגם מלשון ארמית) אנטונינוס המלך אמר לרבן גמליאל זקן היהודים, תשלח ותביא לי **בשר טוב** מהשוק. שלח והביא לו **לשון**. למחרת אמר לו אנטונינוס, זקן היהודים תשלח ותביא לי **בשר רע** מהשוק. שלח והביא לו **לשון**. אמר לו אנטונינוס, וכי אתה לא זקן היהודים!? אמרתי לך בשר טוב הבאת לי לשון, וכשאמרתי לך בשר רע הבאת לי לשון!? השיב לו רבן גמליאל, אדוני המלך, אין טוב מן החיים ואין רע מן המות, ושניהם מצויים בלשון, שכתוב מות וחיים ביד לשון (מסלי ית. כא). אמר לו אנטונינוס, טוב אתה וטובה אומתך.

נראה לפרש, שלא לחינם שלח לו רבן גמליאל 'לשון' ו'לשון', על אף שיכל לשלוח לו שני חלקים שונים הידועים והמוכרים כטובים או גרועים. ללמד את אנטונינוס שהכל תלוי **באדם עצמו**, והיא היא הטעות שנכשל בה אנטונינוס שאמר לרבן גמליאל בהתחלה בלשון לעג וכי לא 'זקן היהודים' אתה, שפסל בפיו גם את רבן גמליאל וגם את אומתו, וכשהשיב לו רבן גמליאל תשובה נצחת, הבין טעותו ולכן אמר בפיו 'טוב אתה וטובה אומתך'.

עם אותם המילים שאדם מדבר בפיו, הוא יכול להרוג והוא יכול להחיות, השאלה רק איד הוא מגלגל את זה בלשונו, באיזה נימה הוא אומר את הדברים. וכמו שמסופר על אחד מראשי הישיבות שהלך להתרים עשירי עם עבור ישיבתו. אמר לו אחד מהעשירים, למה הנך אוסף כסף רב בשביל שיהיה לתלמידים ברוח, הרי כתוב במשנה (אבות פ"ו מ"ה) כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחי צער תחיה, ובתורה אתה עמל! נענה כנגדו הראש ישיבה והשיבו במליצה. לא כך נקראת המשנה אלא כך, 'כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחי צער תחיה, ובתורה אתה עמל!?' בשאלה ובתמיהה.

על אחת כמה וכמה כשאנו חפצים לחנך ילדינו, זהירות רבה אנו צריכים בשעת דיבורנו, שלא ישמע חייו זלזול במהות הילד, או לתת לו תחושה שאין לו תקנה, שאז הילד מפנים לעצמו שזה מה שהוא ועל כן אין לו חשק ורצון, ולא יהיה לו את הכח לשפר מעשיו. ואדרבה כאשר נאמר לילד שאנו מכירים אותו שהוא תמיד ילד טוב וצדיק וכו', ורק כעת נתגבר עליו יצרו או שנתפתה ע"י גורם אחר וכדו', ירגיש וירצה הילד לעשות תשובה ולקבל

על עצמו לתקן דרכיו להבא. [הנרת בנינים, אם כשאומרים לילד שהוא תמיד ילד טוב וצדיק, הילד מגיב ואומר, שהוא לא צדיק והוא לא ילד טוב וכו'. הוי אומר שהילד מרגיש מרוחק, אך לא כעת המקום להאריך על זאת].

ומסופר על מארי יחיאל אלשיך זצ"ל, שפעם אחת הגיע אליו ילד להתברך מפיו, ושאל אותו הרב 'בן כמה אתה?' ולשמע תשובתו של הילד נענה הרב ואמר, 'אם כן הנך גדולי!'. ולפתע הרגיש כי הילד נפגע במקצת, מיד החל לפייסו כשהוא מסביר לו: 'הנה בעצם כל יום, האדם הוא יותר גדול מיום אתמול, הנה גם אני אתמול הייתי קטן, והיום אני כבר גדולי. וכך במשך דקה ארוכה, חזר וביאר לו בהטעמה, מהלך חשיבה זה, והוסיף לדבר על נפש הילד, עד אשר חש כי הוא נרגע לגמרי, וכבר הספיק לשכוח ממה שנפגע (רבינו יחיאל אלשיך זצוק"ל עמי רטו).

ואם מארי יחיאל אלשיך זצ"ל נתכוין לשבח את הילד ועלתה לו כך, ובכ"ז שב לפייסו וכו'. על אחי"כ מוטלת עלינו זהירות יתירה לשום דרכינו, וכמובן להתפלל על זאת לצורינו.

לעילוי נשמת גאון רבני תימן ותפארתם אשר כל מנהגי ופסקי רבני וחכמי תימן נשענים עליו הבקי בחכמת הנגלה והנסתר וכל רו לא אגיס ליה הלא הוא הגברא הוקם על מו"ר גאון עוזנו מארי יחיאל בן מארי יוסף צאלח (מהרי"ץ) זצוקלה"ה תנצב"ה

תשובת מהרי"ץ זצוק"ל

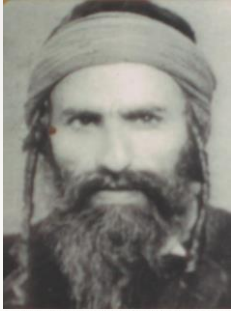
לרגל יומא ההילולא דמהרי"ץ זיני"א
שהת"ת נקרא על שמו עטרת חיים

על מה שנהגו לספור העומר מבעוד יום

פתרונות לחג פסח'
אחודה חידה! הרב יחיא יצחק הלוי לשד"ר מא"י,
כאשר השליך לנגד עיניו שבעה גרגירי חיטה לפח
החטים שכבר בדקוהו הנשים, וביקש מהם לבדוקו שוב
והוציאו הנשים בדיוק שבעה גרגירים.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? שבע האחרון לגילוי מי בתמונה!

אזרחי יחיאל!
שמותם שנה למסורת אבותי,
בפרשיות השבע?
והתשובה נמצאת בעלון השבע
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

באוי"ח סי' תפ"ט ס"ב כתב השי"ע וזה לשונו, אם טעו ביום המעונן ובירכו על ספירת העומר, חוזרים לספור כשתחשך. והמדקדקים אינם סופרים עד צאת הכוכבים, וכן ראוי לעשות. ואחי"ז כתב בסעיף ג' וז"ל, המתפלל עם הציבור מבעוד יום מונה עמהם בלא ברכה, ואם יזכור בלילה יברך ויספור. וכתב רמ"א ואפי' ענה אמן על ברכת הקהל, אם היה דעתו שלא לצאת יחזור ויספור בברכה בלילה עכ"ל:

הרב ט"ז ז"ל הקשה על זה דהיאך ימנו הצבור מבע"י, ותירץ שעושה כן שלא יחשדוהו שהוא אינו רוצה לספור וכו'. והשיב עליו נהר שלום ע"ה וז"ל, ולא ידענא מה שייך חשד במה שעשה כהוגן שלא לספור מבע"י: עוד הקשה הטי"ז למה הקהל מונין, אטו ברשיני עסקינן. ונדחק לומר דמבע"י לאו דוקא. והשיב עליו נהר שלום ז"ל ולע"ד נראה טעמו של-האבודרהם והשי"ע שכתבוה להא דהא דהמתפלל עם הצבור מבע"י, היינו דסומכים אמה שכתב התרומת הדשן ופסקו השי"ע סי' תרצ"ב (גבי מגלה דמי שהוא אנוס קצת וקשה עליו התענית יכול לקרותה מפלג המנחה ולמעלה ולברך עליה), וגם הראב"ד כן כתב, הביאו הבי"י סי' [רל"ג] דלרי יהודה דס"ל דזמן תפילת ערבית מפלג המנחה ולמעלה, ה"ה לק"ש ומגלה. וה"נ כיון שנהגו בקהלות ההם להתפלל תפלת ערבית מפלג המנחה ואי אפשר להם לאחר נמצא שהם אנוסים לספור העומר ג"כ דחיישי שמא ישכחו אח"כ מלספור, הלכך נהגו שסופרים אז ואחי"כ כל אחד אם יזכור חוזר ומברך ומונה עכ"ל:

והרב חק יעקב כתב וז"ל, ואפי' ענה אמן על ברכת הקהל, דקהל מברכין מבעוד יום. אע"ג דזמן הספירה עכ"פ בספק חשכה ולא קודם אליבא דכ"ע, מ"מ מברכין הקהל מבע"י כדי להוציא עמי הארץ שאינם מונים בלילה כמ"ש הלבוש, וסומכים כמו שסומכים לתפלת ערבית וק"ש שקורין בעוד יום וסומכים דמשתשקע החמה מקרי לילה כמבואר לעיל לענין ספירה דרבנן. וכן מצאתי להדיא בפסקי תוספות במנחות סי' קע"ו וז"ל, י"א דלאחר שנתפללו תפילת ערבית כיון דהוי לילה לענין ק"ש ותפלה הוי לילה ג"כ לענין עומר עכ"ל. על כן סומכים הקהל על הדיעה זו. אבל הרוצה לחוש לעצמו יספור בזמנו. ובזה מיושב מה שראיתי בתשו' הרי"ש לוי סי' זה שמקשה דברי הבי"י אהדי ומדחיק לתרץ. ולפי מ"ש לא קשיא מדי. גם הטי"ז מדחיק לפרש בזה והוציא דברי הפוסקים מפשטן. ובאמת כמ"ש הכל נכון ופשוט הוא עכ"ל: וכתב אורחות חיים בשם הרי"י מקוצי בשם רבו שעכשיו בזמן הזה שאין הספירה אלא זכר למקדש אין להקפיד שיהא ודאי לילה ע"כ: (שריית יפעולת צדיקי ח"ג סי' ר"ו)

בדרכיהם אתהלך...

המבי"ט לארץ ויגדל הנער

אחד התחומים שקנה הרב יחיא צאלח (מהרי"ץ) בעודו רך בשנים מסבו מהרי"ץ, היה השחיטה והבדיקות. באותה תקופה, שימש סבו כראש השוחטים והבדוקים, ובלעדיו איש לא הרים ראשו. התמחותו בנושא זה הייתה עצומה ביותר. מכל המחוזות פנו אליו בשאלות. אל שולחנו הגיעו השאלות הסבוכות ביותר, למען יפתור הספקות, ועל פיו ישק דבר.

בישיבת זקנו, למד הנער יחיא את הלכות השחיטה. לימודו הקיף את הגמרא עם מפרשיה בעיון רב ובהבנה מעמיקה, וכן למד הוא פוסקים ראשונים ואחרונים, אשר דנים בהלכות אלו. אף השחזות סכין למדו זקנו. כעבור תקופה קצרה, ידע הנער יחיא את כל ההלכות על בורין בהבנה ובבקיאות מופלאה. זקנו שראה כך, החליט כי הגיע הזמן לקחתו אל בית המטבחים, שם יוכל להתבונן מקרוב במעשה השחיטה והבדיקה בצורה מעשית ביותר. הנער יחיא היה מגיע מידי פעם עם זקנו אל בית מטבחים, מתבונן בשוחט בשענת שחיתו, ולאחר מכן, כשפתחו את הבהמה, היה מסתכל לראות את חלקיה, כאשר סבו מסביר לו דין כל חלק וחלק משל הבהמה, ואלו טרפיות עלולות להיות בה. כאשר הגיעו שאלות בשחיטה לסבו, היה דן הסב בנוכחות נכדו על פי מה שלמדו בישיבה, מתפלפל ומבאר את הענין לאשורו, עד אשר הגיעו לכלל הכרעה. כך, תוך תקופה קצרה, קלט הנער את הנלמד ונהיה מומחה לשחיטה ובדיקה. ברוב ענוונותו, לא פירסם מומחיותו ברבים, מה גם שהיה צעיר לימים וזקנו שימש ראש השוחטים. אך למרות ענוונותו, התגלה ברבים גדלותו על פי מעשה שארע, והוא כבן שש עשרה שנה.

השנה מוקדמת, לפנות בוקר. אנשי העיר עדיין נמים שנתם הערבה, אך הנער יחיא, אשר שם לילותיו כימים, לא ימשיך לשכב על יצועו. די לו בשעות בודדות להניח ראשו, ומיד יקום לעבודת הבורא. זה מכבר שהוא רכון על ספרי, הוגה בהם, שקוע בים התלמוד והפוסקים ומחדש חידושים עצומים. אך גמר את הסוגיא אותה למד, הבינה כראוי, ומיד קם הוא ממקומו, סוגר את ספריו ומחיש פעמיו אל בית המטבחים. כשהגיע לבית המטבחים, ראה כיצד שחטו את הבהמה, ולאחר שנהה מגיסיתה פתחו את בטנה, הוציאו את הריאה, בדקו ומששו אותה, ואז נתגלתה בפניהם שאלה חמורה.

זקנו של הנער יחיא לא היה אותו יום, על כן שלחו לקרוא לאחד מחכמי העיר המומחים בנושא שיכריע בשאלה. החכם הגיע, בדק היטב את הריאה, נשא ונתן בדברי הפוסקים עם השוחט אשר היה תלמיד חכם מופלג בפני עצמו, והכריע שהבהמה טרפה. כל אותה עת היה הנער מעורה בויכוח שבין חכמי התורה, עוקב אחר כל הלכה וסברא הנאמרות שם, מאזין אל טענותיו של החכם ומענהו של השוחט, מנסה להבין בכוחות עצמו כיצד תוכרע ההלכה. הוא גיבש לעצמו עמדה, שלפיה על פי תשובת המבי"ט, יש להקל בשאלה כזאת. אך שמע הנער את פסקת החכם להטריף, נצבט לבו בקרבו. הרי לדעתו יש צד להתיר ולהכשיר את הפרה. ואם כן, את הנזק שנגרם לקצב, שבלאו הכי מצבו לא מן המשופרים, ניתן היה לחסוך. בענוונותו לא העיר כלום, מפני שלא רצה לחלוק על חכמי הדור.

המשך
בעמוד
הבא...

לעילוי נשמת
חפציבה בת ניסים
תנצב"ה

לעילוי נשמת
מיכל בת דוד
תנצב"ה

ניתן להקדיש את העלון
להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.
לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

מחידושי רבותינו

וידבר ה' וכו' זאת תהיה תורת המצורע (יד. א)

לזשיק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מהליכות אבותינו

והצנע לכת

מובא בגמרא (ברכות מג:) ששה דברים גנאי לו לתלמיד חכם וכו' ואל יספר עם אשה בשוק וכו'. וכן פסק הרמב"ם. ואבותינו הקדושים הקפידו מאוד בזה, לא רק התלמידי חכמים אלא אפילו המון העם, והוא משום צניעות, ונמנעו מדבר אפילו תיבה אחת. וכ"ש שלא הלכו יחדיו ברחובות כלל ועיקר, אלא אשתו הולכת אחריו לכל הפחות במרחק כמה אמות (כמבוא בשערי יידי סי' ר"א סי"ג).

וכמו כן ידוע שהיו שעות מסוימות שרק הגברים הלכו ברחובות ושעות מסוימות שרק הנשים הולכות ברחובות בכדי שלא יפגשו זה עם זה. ובדלית ברירה כשהיו נפגשים זה עם זה, היתה האשה עומדת בצדי הדרך ומכסה פניה ברדיד שעל ראשה לבל יראו אפילו את פניה. וזאת מדובר על אף הצניעות הגדולה והרבה שהיתה לנשות יהודי תימן. ומסופר על אחת הזקונות שגם כאן בארץ ישראל היתה מכסה פניה בשעת הילוכה ברחוב אם אירע ועבר שם אדם על אף היותה זקינה מאוד.

וב'עיני יצחק' (שם הערה ע"ט) כתב, שסיפר לו חכם אחד על זקנתו שנישאת בגיל תשע שנים, ופגשה את אביה ברחוב ואמרה לו שלום, ולא השיב לה, ואחרי-כן הוכיחה בבית על זאת.

בדרכיהם אתהלך...

המשך מהעמוד הקודם

בשנות אחר הצהריים נגש לאביו רבי יוסף וסיפר לו את שאירע בבוקר בבית המטבחים. הוא הסביר לאביו את השאלה שהתעוררה בפרה בשעת בדיקתה, ושהחכם הטריפה. 'אך לפי תשובת המבי"ט אפשר להכשירה, וחבל על ממונם של ישראל', אמר לאביו. 'האם אמרת לחכם את דעתך? שאלו האב. הבן השיב בשלילה. אביו שידע כי בנו הינו תלמיד חכם מופלג על אף גילו הצעיר, שאלו: 'מדוע לא אמרת לו את דעתך, אולי היה מקבל אותה אם היית מראה לו מקור לדברך באחד מספרי הפוסקים?' 'צעיר אנכי לימים', השיבו בנו בענוות חן, 'וכבר אמר החכם מכל אדם 'ובמקום גדולים אל תעמוד', ואיך אחלוק על פסק חכמי הדור', הוסיף. 'אך בכל זאת, כיון שמדובר בהפסד ממונם של ישראל, היה לך לומר דעתך, אולי היה משנה את דעתו.' 'אם כן, נלך שנינו אל החכם ונראה מה ישיב על דבריך', הציע האב.

הלכו שניהם לביתו של החכם אשר קיבלם במאור פנים ובחביבות. לאחר אמירת שלום וברכות לבביות, פנה רבי יוסף אל החכם ואמר לו: 'בני היה בבוקר בבית המטבחים בשנת השחיטה והבדיקה של הפרה, ודעתו נוטה להכשירה, בניגוד למה שפסק כבודי'. 'על פי מה נראה לך להכשיר במה זי, פנה החכם לנער בחביבות. על פי תשובת המבי"ט יש צד ומקום להכשירה, ענה לו בקול בוטח. 'טובי, השיבו החכם, 'יכעת אין זמני פנוי לחפש ולעיין שם, על כן מחר בבוקר אחר התפילה תבוא אלי עם הספר, ונעיין יחד בתשובתי'.

בלילה, עת עלו כולם על יצועם, היה הנער יחיא עסוק בלימודיו כככל לילה ולילה, כמו חכמים רבים שהיו יושבים ועוסקים בתורה אותה עת. הוא זכר שעליו לחפש במבי"ט את מקור ההלכה, כדי שלמחרת יוכל להראותה לרב. רק יגמור את הסוגיא בה הוא עסוק, יתפנה לחפש בספר המבי"ט.

לאחר שסיים לימודיו, לקח את ספר המבי"ט פתח והחל לדפדף ולחפש, אך לא מצא. הוא קימט את מצחו מנסה להיזכר היכן נמצאת התשובה, הרי ידוע לו בוודאות שהתשובה מופיעה, אך היכן? הוא דפדף בספר מתחילתו ועד סופו כשהוא מעיין תשובה אחר תשובה, אך משום מה, אותה תשובה נעלמה ממנו כאילו לא היתה. 'אם כן, שאין תשובה כזאת במבי"ט, האם הייתי מכשיר בשר שאינו כשרי?! נחרד הנער יחיא, 'זה לא יתכן, הרי אני בעצמי ראיתי בספרו והכשרתי על פיו, וכיצד זה שנעלמה ממני התשובה, הרהר. הוא דפדף שוב ושוב בספר, מנסה להזכר היכן כתובה התשובה, אך תוך כדי החיפוש, נרדם...

נקישות חרישיות נשמעו על דלת חדרו. הוא התעורר בבהלה, הרי כעת אמצע הלילה, מי דופק בשעה כזו? הדפיקות חזרו ונשנו. 'מי שם? שאל בקול רועד. ענה לו הלה 'תפתח את הדלת!'. 'אבל מי אתה? שאל שוב. 'תפתח את הדלת ואומר לך מי אני. כשהיסס הנער לפתוח, חזר וקרא לו: 'תפתח, יש לי דבר מה לומר לך'. 'אבל מי אתה? 'תפתח, ואומר לך מי אני. הנער יחיא קם ובידיים רועדות פתח את הדלת, ואז ראה לפניו אדם ודמותו כמלאך ה'. כשראהו, נבהל והתנצל על שלא פתח בפניו קודם את הדלת. 'מי כבודו? ולמה בא בשעה כה מאוחרת? שאלו. השיב לו הלה: אני המבי"ט! ובאתי להראות לך היכן כתבתי את התשובה שעל פיה אפשר להכשיר את הבהמה שנשחטה אצלכם אמש.

לקח המבי"ט את ספרו פתח אותו והראה לו היכן נמצאת התשובה. עיין הנער בתשובה ושמח. 'הנה התשובה שכה חיפשתי. הוא נזכר בה, הרי למד אותה. ואז התפלא שבעתיים, אם כן למה נעלמה ממנו התשובה, הרי חיפש אותה לכל אורך הספר? פנה אל המבי"ט ושאלו: 'אם כן למה לא מצאתי אותה עד עכשיו?'. ענה לו: 'ידע לך שאני העלמתי תשובה זו מעיניך. 'למה? שאל. 'כי מאחר שחכמי הדור בתימן הטריפו בהמה זו, לא היה לך לצאת נגדם ולהכשירי, השיב לו. גמר המבי"ט את דבריו ונעלם מחדרו. נותר הנער מהרהר בדברי המבי"ט. למחרת בבוקר, עם תום תפילת שחרית, הלך הלך עם אביו לבית החכם כשבידו ספר המבי"ט. כשהגיע אליו ביקש לראות את התשובה. הנער פתח לו את הספר בעמוד הנכון והניחו לפני הרב. הוא עיין בתשובה ונוכח לדעת שבאמת על פי דברים אלו ניתן להכשיר, כמו שסבר הנער, ואכן הצדק עמו. אורו עיניו של החכם.

כבר מאז ידעו שנער זה חכם מופלג, אך לחכמה כה גדולה ולבקיאות כה עצומה, לא פיללו. (מור"י עמ' כא)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל,
אוריאל אהרן בן אליהו ז"ל, יפה בת
יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת
אבנר בן יפת
בתוך שכחעי

צחצוחי לשון

זכוכית - מה שכיחם
אומרים זכוכית.

תפארת בנים

ביעטרת חיים
כבר ביום ראשון
שבו ללימודים:
לא מוזתרים על
לימוד תורה של
רביים!!

"שמזזה של מצוה"
תלמידי כיתה ג' סיימו
בס"ד את פרשת זילך
ואף זוגו שמזזה לרגל
גמרה של הפרשה.
ומתכוננים הם לשמזזה
הגדולה סיומם של
הזמזמה זומשי תורה.
יה"ר שיזכו לסיים את
כל התורה כולה
בידיעה ובהבנה
ברורה אכ"ר

להורים הקרים!
לרגל יומא דהילולא של
מהרי"ץ זצוק"ל, סיפרו הצוות
החינוכי לתלמידים על
גדלותו ומעלתו.
יה"ר שיחדרו הדברים
בליבותם הרכים, וישאפו
להיות כאבותינו הקדושים

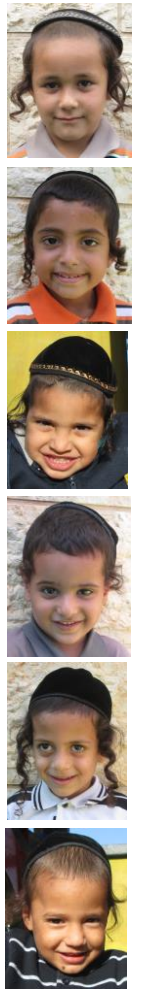
"כסא דנחמתא"

נשגד קמי ידידנו היקרים
התורמים הנכבדים
אב המשפחה ר' **יוסף חרדי** הי"ו
ובנו ר' **מנחם חרדי** הי"ו
בהסתלקותה של אם המשפחה
האשה החשובה
מרת **חפציבה** בת **ניסים** ע"ה
אשר הזדככה בייסורים
ונשמחה בטהרה עלתה למרומים
לימוד התשב"ר יזדקף לזכותה
ובגן עדן תהא לנפשה מנוחה
אותם ואת בני ביתה הקב"ה ינחם
ובתוך אבלי ציון יגאלם
כואבים יחדיו את כאב הבן והמשפחה
הנהלת וצוות תלמוד תורה
'עמרת חיים'
וכל התלמידים

"כסא דנחמתא"

נשגד קמי המלמד היקר והמסור
הרב **גל לוי** הי"ו
בהסתלקותה של אמו
האשה החשובה
מרת **מיכל** בת **דוד** ע"ה
אשר יזדככה בייסורים קשים ומרים
זכות עמלו הרב בצאן קדושים
יהיו לה למליצי יושר
לפני מלך מלכי המלכים
את בניה ומשפחתה המב"ה ינחם,
ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם
כואבים יחדיו את כאב הבן והמשפחה
הנהלת וצוות תלמוד תורה
'עמרת חיים'
וכל התלמידים

לשמוע... לשמוח... ולהתענג
על הפירות המתוקים, אשר
אמרו בליל הסדר את
הימא כברי על אף שהנס
רכים ועוללים ילדי הגנים,
השמות הטובים:
איתי כברה נ"י
אלחנן דחבש נ"י
שר שלום חסיד נ"י
יוסף כהן נ"י
בנימין גרדי נ"י
ינון צוביירי נ"י
יהודה דחבש נ"י
משה צוביירי נ"י
בניהו אשר אלוני נ"י
נריה אביחי אלוני נ"י
פנחס גרדי נ"י
דוד אושרי נ"י
ישי לוי נ"י
יוסף חסיד נ"י
יה"ר שיזכו להיות תפארת
להוריהם ולכל עם ישאל,
אכ"ר.

חכמי תימן

הרב יחיאל צאלח (מהרי"ץ) זצ"ל
נולד בצנעא במרחשון בשנת
ה'תע"ד. כבר בלידתו ידעו שעדי
לגדלות מהניצוץ האש שירד
משמים לפח השמן (המעשה ארוך).
עוד בילדותו ניכרה בו אהבת
התורה והתמדתו בה. כשהיה נער
נתגלתה גדלותו וידיעתו הרבה וכמו
שמסופר בעלון. חיבר ספרים רבים
וחשובים שכל ק"ק תימן עומדת
עליהם, ביניהם יעץ חיים ישר"ת
פעולת צדיקי ועוד. היה האב"ד
לכל תימן, וביעטרת תימן כתב
עליו: כי בדורו לא נמצא משכיל
ונבו... כמוהו לא היה בנפת תימן,
ואחריו לא קם שזכה ברוחב דעת
ובינה, וזיכה את הרבים בעמלו
ויגעו... מגאוני ישראל נמנה ועם
גדולי חכמים עומד בשורה... ע"כ.
היחיד שכונה יגאון רבני תימן
ותפארתם. נתעשר בסוף ימיו
ממעשה שהיה, אך הקדיש הכל
לבניית ביה"כ שהקים יבית צאלח"י.

נפטר כ"ח ניסן
ה'תקס"ה זיע"א

התודה...

לכל ההורים היקרים והמסורים
על שיתוף הפעולה הנפלא הזריז
והמהיר. בזכותכם הפירות
משוגחים. יה"ר שתזונו נחת מכל
ילדיכם היקרים, הנשיעים
המגורלים. לראותם הולכים
בדרך ישרים וברים אבותינו
ואצמותנו הקדושים והטהורים
כרצון שוכן מעלה בשחקים

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עליונה
בכל הברכות האמורות בתורה
לעמלי מערכת העלון
רבני התית שלישי"א

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com

